

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 394/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky a neverejnóm zasadnutí senátu 7. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. G. a J. G., obidvaja bytom K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 Co 118/2010 z 28. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. G. a J. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2011 doručená sťažnosť M. G. a J. G., obidvaja bytom K. (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 118/2010 z 28. apríla 2011.

Zo sťažnosti vyplýva, že na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 128/03 sa sťažovatelia od žalovaných domáhali, aby sa títo zdržali všetkého, čo by nad mieru primeranú pomerom ohrozovalo výkon ich vlastníckych práv, najmä aby sa zdržali obťažovania hlukom, špinou, aby sa im uložilo zabezpečiť zvod vody z hospodárskej budovy, aby sa im dal príkaz na zastavenie voľného odtekania hnojovky, odstránenie holubníka a aby im bol zakázaný chov hydiny a dobytky. Okresný súd 18. marca 2010 vydal rozsudok, ktorým žalobu zamietol. Sťažovatelia podali proti tomuto rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodol v odvolacom konaní krajský súd 28. apríla 2011 tak, že nepripustil zmenu žaloby a rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovatelia uviedli, že porušenie svojich základných práv vidia v tom, že súdy nenariadili znalecké dokazovanie, že nedostatočne vyhodnotili zistený skutkový stav vo veci, že krajský súd odignoroval nimi navrhnuté dôkazy, že stav, ktorý vyvolávajú žalovaní, pretrváva a vyvoláva u nich zdravotné problémy. Na základe toho žiadali, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„... 2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 8 Co 118/2011 zo dňa 28.4.2011 zrušuje a vec vracia Okresnému súde v Prešove na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľom priznáva finančné zadošťačenie v sume 3.000,- EUR, ktoré je Krajský súd v Prešove povinný vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažovateľom priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v konaní na OS Prešov vo výške 1.340,- EUR, keďže sme od roku 2003 do roku 2009 mali v tomto súdnom spore právnych zástupcov. Vzhľadom na našu ťažkú finančnú situáciu a vážne zdravotné problémy nás sťažovateľov sme boli nútení právneho zástupcu zo súdneho sporu odvolať, keďže ukončenie toho sporu sa javilo v nedohľadne.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie ich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávnený, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov že rozsudkom krajského súdu z 28. apríla 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 118/2011 došlo k porušeniu ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd aplikujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru skúma, či konanie ako celok bolo spravodlivé, a nie je zásadne oprávnený a povinný posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu vyvodil (II. ÚS 21/96). Do obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktoré predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, a do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neutržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/00).

Z napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva: „Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia.

Aj právne posúdenie odvolací súd považuje za správne a preto dôvody uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa kladie ako základ aj pre svoje rozhodnutie .

K odvolacím námietkam žalobcov sa žiada uviesť, že s týmito sa súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia náležitým spôsobom vypořiadal. Čo sa týka návrhu na zabránenie zatekania dažďovej vody z hospodárskej budovy a zabránenia voľnému vytekaniu močovky poukázal na to, že žalovaní majú vybudované žľaby a žumpu v súlade s technickými normami a nezodpovedajú za zamáčanie múrika žalobcov ani za zamákanie pozemku.

Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvého stupňa, že znečisťovanie strechy holubmi žalovaných žalobcovia nepreukázali žiadnym relevantným dôkazom. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom, že nemožno vyhovieť žalobe v časti zdržania sa chovu akýkoľvek hospodárskych zvierat, hydiny a holubov, keďže tento chov žalovaným umožňujú súdom prvého stupňa citované zákonné ustanovenia, ako aj všeobecné záväzné nariadenie Obce L. o verejnom poriadku v obci.

Čo sa týka úpravy petitu žaloby v podanom odvolaní odvolací súd zmenu žaloby nepripustil, pretože ide o uplatnenie už nového nároku. Výsledky doterajšieho konania nedávajú možnosť rozhodovať o takomto návrhu žalobcov.“

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré vo veci tak rozhodol. V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda krajský súd v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľa nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského

súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením práv sťažovateľov na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol sťažnosť sťažovateľov po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2011